

anderledes gode, hjemmegjorte Ting, Kød, Fedt, Flæsk o. s. v., men hvor man ikke netop kender denne Form for Levnedsmidler, i alt Fald ikke i den Udstrækning som i Byerne. Vi kan nok tænke os den Agitation, der skal laves paa det, ligesom i sin Tid paa Kaviar og Østers; men de Herrer kom jo ikke vidt med det, de er gaaet tilbage og vi frem.

Det var for øvrigt ikke rigtigt, hvad den ærede Ordfører (N. P. Jensen) sagde, at jeg i 1908 havde kæmpet som en Løve for Kaviaren. For det første tror jeg ikke, at en Løve sætter Pris paa Kaviar, og for det andet kæmpede jeg aldeles ikke som en Løve. Jeg tror, man den Gang navnlig talte om Østersen. Men jeg gjorde nogle almindelige Bemærkninger om Luksusbeskatningen ud fra ganske det samme Standpunkt i 1908, som jeg gør det i Dag. Jeg vil overhovedet ikke bøje mig for den Humbug og det Hykleri, som udøves, naar Talen er om Luksusbeskatning. Kulturens Maal er dog dette, at det, som tidligere var Luksus, bliver mere almindeligt. Kulturens Maal er dog, at vi ikke skal blive paa det pjaltede Proletarstandpunkt, hvor man ikke kan tillade sig en lille Smule, som gaar ud over det lige akkurat nødvendige, gaar ud paa, at stadig videre Kredse af Befolkningen kan faa en lille Smule og en efterhaanden stigende Del i de Goder, der findes i denne Verden.

De Herrer, der agiterer paa denne Melodi derude paa Landet, foragter ikke selv Livets Goder. Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Rode sagde, som jeg ogsaa antydede, at de stakkels Konserver, som her er Tale om, det er ikke noget for Bourgeoisiet, det er ikke noget for Landmandsbanken og dens Kreds, det er ikke Middagsselskabernes Ring, som nyder dem, de gaar langt udenom dem, de vil have andre Ting. Nej, det er maa-ske de lidt mere velstillede Arbejdere og den lille Middelstandsmand, der en Gang om Aaret eller to ved en Stiftelsesfest eller ved en anden festlig Lejlighed kan faa en Smule Paalæg paa Smørrebrødet, som er lidt ud over, hvad de til daglig kan tage med i Madpakken eller Madkassen til deres Arbejdsplads. Det er det, de Herrer nu slaar ned paa. Men den Humbug og det Hykleri, der ligger deri, kan jeg ikke være med til; saa kan de Herrer nok saa meget lave Demagogi deraf ude paa Landet, det skal nok snart blive gennemskuet.

Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen og den højtærede Finansminister kom

ind paa Dollarslaanet. Var der Tid til det, vilde jeg gerne udtale mig derom, men jeg skal nøjes med her at besvare de Udtalelser, de fremkom med. Disse Dollarslaan i 1920 og 1921 er en meget alvorlig Historie, som vi kommer til at beskæftige os indgaaende med paa Rigsdagen. Jo mere der kastes Lys over disse Dollarslaan, des mere beskæmmende bliver de for den Regering, som har optaget dem. At vi stemte for dem, det var noget, vi var nødt til, hvad skulde vi gøre, Regeringen sagde, at det var nødvendigt at faa det Laan, og saa er det almindelig parlamentarisk Skik, at man gaar med dertil; men de nærmere Omstændigheder derved staar selvfølgelig alene for Regeringens Regning og for dens Ansvar, ingen kan kende Enkelthederne her. Det er først efterhaanden blevet klart, hvordan disse Dollarslaan blev til, og hvad de i Virkeligheden er. Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen sagde, at han havde læst i Dag i „Social-Demokraten“ en Artikel, gengivet fra „The new Statesman“, og vel var Begyndelsen en Kritik, men Slutningen var en Ros for Danmark; for der stod, at dette ansete Verdensblad anbefalede nu de udenlandske Kapitalister at købe det danske Dollarslaan. Ja, for intet andet Land har maattet givet for Laan en saa ublu Rente, som Danmark maa give af disse Dollarslaan, derfor er de gode Papirer for udenlandske Kapitalister. Det var urigtigt, hvad Finansministeren sagde, i hvert Fald efter dette Finansblads Fremstilling: Norge og Sverige fik gunstigere Vilkaar. Efter den Tabel, dette Blad stiller op, staar Danmark ubetinget ugunstigst, Norge og Sverige gunstigere. (*Finansministeren* [N. Neergaard]: Det er ikke rigtigt). Det er den Tabel, dette store, ansete, engelske Finansblad stiller op, det har vi gengivet. Dette Blad skriver, at Amerika i 1920 og 1921 ansaa Danmarks Kredit for daarligere end Negerrepublikken Haïtis, derfor maatte vi gaa ind paa at laane til en Kurs af 95 og en Rente af 8; under almindelige Forhold vilde man kalde det et Aagerlaan. Dette gjorde vi, den ansvarlige Regering gjorde det og fik Rigsdagens nødtvungne Samtykke dertil — der var ikke andet at gøre — paa et Tidspunkt, hvor der var rigelige Pengemidler her i Landet til at optage et indenlandsk Statslaan, og den højtærede Statsminister var i Slutningen af August og i den kort derefter følgende Tid selv stemt for at tage et indenlandsk Statslaan. Han forhandlede med Børs-konsulent Schovelin derom. Schovelin var